

Слово про полк піхоти Антонич Богдан-Ігор Васильович

Ми молодість тверду і кучеряву
складаємо, мов прапор, на лафетах.
У куряві цілує очі слава,
горять на небі кулі і комети.

Змішалися, у куряві склубившись,
статуї й люди перед арсеналом.
Ми, на багнети сонце настромивши,
виходимо нестримно і зухвало.

Юрба в вертепах вулиць, наче повінь.
З-під ратуші зриваються два леви,
біжать в юрбу, толочать, брук сплив кров'ю,
юрба кипить, шаліє. Місце левам!

Під гул, під бряз валторен і тарелів
виходять леви попереду роти,
ведуть її. Хай їх вітають трелем
пузони полку п'ятого піхоти!

Хай всі, хай всі побачать і почують
з трибун, з балконів, з брам, з дахів сріблистих:
востаннє вам піхота салютує!
Шрапнелі сонця вибухають в місті.

Ми молодість тверду і кучеряву
складаємо, мов прапор, на лафетах.
У куряві на синім небі сяє
майбутньої Республіки планета.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/antonych_bohdan_igor_vasyliovych/slovo_pro_polk_pikhoty